

Michael Ve Tozlu Mektuplar 2

– Gizli Özne · 10 Şubat 2011

Uzun zamandır seni görmüyorum gibi geliyor...

Çok uzun bir zaman geçmiş sanki aradan...

Akreple yelkovan düşman kesilmişler bana...Yok saydığım için onları...

Ben sadece hayallerle dolu bir insanım...

Mesafelerin ezici işkencesinden kurtulmaksa maharetli düş yolculuklarımla gerçekleşiyor...

Sadece hayatımın ufak bir kesitinde yaşıyorum Michael...

Zaman kavramım kalmadı bu yüzden...

Bir parça sen , bir parça derin bakışların , bir parça emanet sevişlerinle uzatma ayrılıkların üstesinden geliyorum...

Her seferinde kelimelerin tuzağına düşüyorum ama...

Her seferinde...

Her seferinde...

Düşlerim düşüncelerimi ele geçirdiğinden beri ; senle başlıyor senle bitiriyorum satırlarımı...

Kendimi yakıyorum bir kibrit çakıp...

Bir kibrit alevinin sarı mavi dansında ruhumun intiharını seyrediyorum...

Seni de o gün alevler için de bıraktım...

Seni de kendim gibi yaktım değil mi Michael..?

O şehirde kalıp ; ilklerin en suçlusunun , heveslerin en ezelisinin, perişan bir özleme dönüşmesini acı acı izliyorsun değil mi?

Senin saklanacak bir yerin de yok...

Senin gidecek hiç bir yerin yok...

....

Falımda > yazıyor...

Hafifletici nedenler de yok...

Sadece tutkulu ve ölümsüz olduğumu biliyorum...

Bu yüzden çıktığım hiç bir yalçın kayalık kabul etmedi ihtirasımı...

Ölemedim yorgun omuzlarında kokunla sarhoş olurken dün...

Ama kutsanmıştım...

Acılardan heybetli bir ülke yarattılar...Bir krallık belki de...

Şaha kalkmış pegasuslar kanatlarına alıp götürdüler beni senden çok uzaklara...

Seninle kalamadım Michael...

Sen gittiğimi sanarak şiddetli fırtınalarınla talan ederken yüreğimi,
Ben ne gidebildim ne kalabildim Michael...
Bu nasıl bir şeydir bilir misin sen ?
Gidecek hiç bir yerinin olamaması ,
Kalacak hiç bir şehrinin olamaması ne acı bir şeydir bilir misin Michael....

Kalbim acıyor...

Kaç gündür oruçtayım...

Konjektivitli bakışlarımdan bir intihar gibi kopup gelen bu boşluk , bu nahoşluk ;
her dakika beni ihtilale sürüklüyor...

Miyop umutsuzluklar gözbebeklerimde hançerleniyor...

Ucu zehirli , ucu bana batan , ucu komaya doğru götüren , ucu felaketim olan , ucu kuduz bir köpek gibi
uluyan ;

Tehlikeli , zevkli , heyecanı daima sadık bu aşk sonum olacak biliyorum...

Yine de kaçıp kurtulmak için parmağımı bile oynatmıyorum...

Ne biçim iş bu Michael...

Anarşist , aykırı , şüpheli , düşünce suçu musun sen beynim de habis bir yer edinen ...?

Dikenler batıyor kalbime ama aldırmıyorum bak...

Zevk alıyorum bu acıdan...

Yağmur taneleri gövdemden hızlıca izler bırakarak akıyor...

Şarkımızı dinliyorum , şarkımıza eşlik ediyorum bağıra bağıra...

Duyuyor musun Michael ?

Sesim o şehre de ulaşıyor mu ?

Sesim sesine değıyor mu ?

....

Evimin karşısın da kiralık bir ev var...

Eğer gelmek istersen şayet burayı senin için tutabilirim...

O zaman bir fıskiyeyle sana şiirler fırlatırım...

Daha fazla , daha yakın , daha tehlikeli , daha da kanarız sevda yangınlarında...

Hala çocuğum belki de...

Saçma sapan , mantıksız hayallerin ortasında, öküz gibi narin düşlerin içinde saklambaç oynuyorum...

Michael ...

Şarkımız bitmedi hala ...

Çalma durumunu tekrar da unutmuş olmalıyım...
Hep bu şarkıyı dinlemeliyim...
Sürekli sezgilerimi dinlemeliyim...
Yağmur yağsın ıslanmalıyım...
Ve dünyanın bütün sabahlarına ,
düşlerimde ki o rüyayı anlatarak başlamalıyım ...
Belki bir gün içten bir cesaretle o şehirde el ele yürürüz diye...
Belki bir gün içimizde ki deliliğe uyarız diye...
Ama önce kışkırtıcı içtenliğine ,
Yazdığı her kelimeye hayran kalmış bu kadına ,
unutamayacağı bir hikaye yaşatmalısın...
Ya da 3 dakika bile sürmeden okuyup bitireceğin şu anları yırtıp atmalısın...

Michael ...
Alışmak ne kötü değil mi?

" GizLi özNe "